

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΣΤ'

Συνδρομή ἑτησίαν· Ἐν Ἑλλάδι· φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ
112, Λουδοβίκοῦ βασιλέως Γάλλου· καὶ εἰνὶ ἀγγλῶν — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως· Ὁδὸς Ἀγγελοῦ

10 Ἰουλίου 1883

Συνεχίζων ὁ κ. Δ. Βικέλας τὸ ἔργον αὐτοῦ τῆς μεταφράσεως τοῦ Σαίκαπειρου, ἧς τὴν ἑξαιρέτων ἐπιτυχίαν τοσοῦτον ἐξετίμησε τὸ ἑοινὸν ἐν ταῖς μέχρι τοῦδε δημοσιευθείσαις πέντε τραγωδίαις, ἐπελάβετο νῦν τῆς μεταφράσεως τοῦ "Ἐμποροῦ τῆς Βενετίας". Τῆς περισπουδάστου ταύτης ἔργασίας τοῦ κ. Βικέλα ἀποσπάσματα εὐμενῶς παραχωρηθέντα ἡμῖν παρέχόμεν σήμερον λίαν ἀμείνως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς "Ἐστίας".

Σ. τ. Δ.

ΣΑΙΚΣΠΕΙΡΟΥ

«Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ»

Ἀποσπάσματα ἐξ ἀνεκδότου μεταφράσεως.

(Ὁ Βασάνιος, μνηστὴρ τῆς Πορκίας, ἔχει ἀνάγκην χρημάτων ὅπως διαγωνισθῇ πρὸς τοὺς λοιποὺς μνηστῆρας τῆς φροίας καὶ πλουσίας νόμφης· ὅθεν ἀποτείνεται πρὸς τὸν φίλον του Ἀντώνιον, τὸν "Ἐμπορον τῆς Βενετίας". Ὁ Ἀντώνιος μὴ ἔχων πρόχειρα χρήματα, προθύμως προσφέρει τὴν προσοπικὴν ἐγγύησίν του πρὸς εὐρετιν δανείου. Ἐν τῇ ἐπομένῃ σκηνῇ συνομολογεῖται τὸ δάνειον μετὰ τοῦ Ἑβραίου Σαυλώκ).

Ἡρᾶξι: πρώτη. Σκηνὴ τρίτη.

(Πλατεία ἐν Βενετίᾳ).

(Ἐισέρχονται ὁ ΒΑΣΑΝΙΟΣ καὶ ὁ ΣΑΥΛΩΚ.)

ΣΑΥΛΩΚ

Τρεῖς χιλιάδες δουκάτα· καλῶ.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Μάλιστα· διὰ τρεῖς μῆνας.

ΣΑΥΛΩΚ

Διὰ τρεῖς μῆνας· καλῶ.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Καὶ καθὼς σοῦ εἶπα, ἐγγυητὴς ὁ Ἀντώνιος.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἐγγυητὴς ὁ Ἀντώνιος· καλῶ.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἦμπορεῖς νὰ μὲ εὐκολύνης;—Ὅα μοῦ κάμης τὴν χάριν;—Δὲν μοῦ δίδεις ἀπόκρισιν;

ΣΑΥΛΩΚ

Τρεῖς χιλιάδες δουκάτα, διὰ τρεῖς μῆνας, καὶ ἐγγυητὴς ὁ Ἀντώνιος.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Τί λέγεις· λοιπὸν εἰς αὐτά;

ΣΑΥΛΩΚ

Ὁ Ἀντώνιος εἶναι καλός.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἦκουσε, τίποτε κακὸν ἐναντίον του;

ΤΟΜΟΣ—ΙΣΤ'—1883

ΣΑΥΛΩΚ

Ἄ, ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι! Ὅταν λέγω καλὸς, θέλω νὰ πῶ ὅτι εἶναι φερέγγυος. Καὶ ὅμως ἡ περιουσία του εἶναι ὑποθετικὴ. Ἐνα του καράβι ταξιδεύει διὰ τὴν Τρίπολιν, ἄλλο διὰ τὰς Ἰνδίας· εἰς τὸ Ῥιάλτον μοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει ἐν ἄλλο εἰς τὸ Μεξικόν, ἄλλο πηγαίνει εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἐχει δὲ ἀδόμη καὶ ἄλλα χρήματα σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰ ξένα. Ἀλλὰ τὰ καράβια εἶναι σανίδια, οἱ ναῦται εἶναι ἄνθρωποι· ὑπάρχουν ποντικοὶ τῆς γῆς καὶ ποντικοὶ τοῦ νεροῦ, κλέπται τῆς ξηρᾶς καὶ κλέπται τῆς θαλάσσης, ἤγουν πειραταί. Ἐκτὸς τούτου εἶναι οἱ κίνδυνοι τῆς θαλάσσης, τῶν ἀνέμων, τῶν σκοπέλων! Μολοντοῦτο ὁ ἄνθρωπος εἶναι φερέγγυος. — Τρεῖς χιλιάδες δουκάτα. — Νομίζω ὅτι ἠμπορῶ νὰ πάρω τὴν ὑπογραφήν του.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ἠμπορεῖς.

ΣΑΥΛΩΚ

Νὰ ἦμαι βέβαιος ὅτι ἠμπορῶ! Διὰ νὰ ἦμαι βέβαιος πρέπει νὰ τὸ συλλογισθῶ. Δὲν εἶναι τρόπος νὰ ὀμιλήσω μὲ τὸν Ἀντώνιον;

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἄν ἀγαπᾷς, ἔλα νὰ δειπνήσης μαζὴ μας.

ΣΑΥΛΩΚ

Μάλιστα! Νὰ μοῦ μυρίση χεῖρος! Νὰ φάγω ἀπὸ τὸ ζῶον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ προφήτης σας, ὁ Ναζωραῖος, ἐξώρπισε τὸν διάβολον νὰ ἐπιθῇ μέσα! Ἀγοράζω καὶ πούλω μαζὴ σας, ὀμιλῶ μαζὴ σας, περιπατῶ μαζὴ σας, ἀλλὰ δὲν τρώγω μαζὴ σας, δὲν πίνω μαζὴ σας, δὲν προσύχομαι μαζὴ σας! — Τί ἄλλὰ ξυμβαίνει εἰς τὸ Ῥιάλτον;... Ποῖος εἶναι αὐτὸς ποῦ ἔρχεται;

(Ἐισέρχεται ὁ ἈΝΤΩΝΙΟΣ).

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀντώνιος!

ΣΑΥΛΩΚ (κατ' ἴδιον).

Πῶς φαίνεται ἀπ' τὸ ὄφρος του ὑποκριτῆς, τελώνης! ὦ! Τὸν μισῶ κ' ὡς Χριστιανόν, κ' ἐκτὸς αὐτοῦ, διότι τὰ χρήματά του χάρισμα ἴσ' ἂν βλάκας τὰ δανείζει: κ' ἐξέπεσε τὸν τόκον μας ἐδῶ ἔς τὴν Βενετίαν. Ἄς ἦτο τρόπος μιά φορά ἔς τὰ χέρια μου νὰ πῆσῃ, καὶ θὰ ἐχόρταινα καλὰ τὴν παλαιάν μου ἐχθραν! Μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται τὴν ἱερὰν φυλὴν μας, κ' ἐκεῖ ὅπου συνάζονται οἱ ἔμποροι, μ' ὀδρίζει: κ' ἐμένα καὶ τὰ κέρδη μου τὰ καλοκερδισμένα, ποῦ μοῦ τὰ λέγει τοκισμούς. Ἐὰν τὸν συγχωρήσω, ἀνάθεμα τὸ γένος μου!

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ἄν, Σαυλώκ, ἀκούεις;

ΣΑΥΛΩΚ

Μετρῶ τί μοῦ εὐρίσκειται,—κ' ἀπ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι δὲν ἠμπορῶ διὰ μιᾶς νὰ σοῦ τὰ προμηθεύσω τρεῖς χιλιάδας στοργυλά. Ἄλλ' ὅμως δὲν πειράζει. Ὁ Τούβαλ, ἕνας πλούσιος Ἑβραῖος τῆς φυλῆς μου, μοῦ τὰ εὐρίσκει.— Μιὰν στιγμὴν· τί προθεσμίαν εἶπες;

(Πρὸς τὸν ΑΝΤΩΝΙΟΝ).

Σὲ προσκυνῶ, αὐθέντα μου. Ὅτ' εἴχαμεν ἔς τὸ στόμα
τὸ ὄνομά σου τὸ καλόν, αὐθέντα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μολονότι,

δανείζω ἢ δανείζομαι, ποτὲ δὲν συνειθίζω
διάφορον εἰς χρήματα νὰ παίρνω ἢ νὰ δίδω,—
χάρις ἔς αὐτὴν τὴν βιαστικὴν τοῦ φίλου μου ἀνάγκην
ὅα παραβῶ τὴν τάξιν μου.—Γνωρίζεις πόσα θέλει;

ΣΑΥΛΩΚ

Ναί, τρεῖς χιλιάδας· μάλιστα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τρεῖς μῆνες διορία.

ΣΑΥΛΩΚ

Εἶχα ξεχάσει. Μάλιστα· πάγει καλά,—τρεῖς μῆνες.
Μ' ἐγγύησίν σου μάλιστα.—Πλὴν ἄκουσε· Μοῦ εἶπες
μοῦ φαίνεται, ὅτι ποτὲ διάφορον δὲν παίρνεις,
δανείζεις ἢ δανείζεσαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ποτὲ δὲν συνειθίζω.

ΣΑΥΛΩΚ

Εἰς τὸν καιρὸν ποῦ ἔβασκε τοῦ θεοῦ του τοῦ Λάβαν
τὰ πρόβατα ὁ Ἰακώβ, — ὁ Ἰακώβ ποῦ λέγω,
χάρις ἔς τὰ νοουητήματα τῆς γνωστικῆς μητρὸς του,
τοῦ πατριάρχου Ἀβραάμ ἀπόγονος ὑπῆρξε
καὶ τρίτος του διάδοχος—ναί, τρίτος. . .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τί μὲ τοῦτο ;

Μὴ ἔπαιρνε διάφορον κ' ἐκεῖνος ;

ΣΑΥΛΩΚ

"Ὅχι, ὄχι·

δὲν ἔπαιρνε διάφορον καθ' ἑαυτὸ, ἢ τοῦτον
καθὼς τὸ λέγεις. Ἄλλ' ἰδὲ τί ἔκαμε, ὁπότεν
ἔς τὸν Λάβαν ἐστοιχίθηκε ὁ Ἰακώβ, μὲ ὄρον
νὰ παίρῃ τὰ διάλευκα ἀπὸ τὰ πρόβατά του.
Ἦτον τὸ κέρδος του αὐτὸ, κ' ἐυλογημένον ἦτο.
Τὸ κέρδος εἶν' εὐχὴ Θεοῦ, ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸ κλέψῃς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ἐκεῖνο μὲ τὸν κόπον του ὁ Ἰακώβ τὸ πῆρε.
Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐκρέματο ἀπὸ τὴν θέλησίν του,
ἀλλὰ τὸ χερί τοῦ Θεοῦ τὸ ἔκαμε νὰ γείνη.
Μὴ λέγει τοῦτο ἡ Γραφή πρὸς ἔπαινον τοῦ τόκου ;
ἢ μὴ θαρρῆς τὰ χρήματα τράγουσ καὶ προβατίναις ;

ΣΑΥΛΩΚ

Δὲν ξέρω. Μοῦ γεννοβολοῦν ἐπίσης τὰ δικά μου.
"Ἄκουσε τώρα νὰ σοῦ πῶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Βλέπεις, Βασάνιέ μου ;

Εἶν' ἄξιος ὁ Διάβολος ῥητὰ Γραφῆς νὰ λέγῃ
διὰ τὰ τέλη του. Ἀλλὰ ἔς τοῦ πονηροῦ τὰ χεῖλη
ν' ἀκούης λόγια ἱερὰ, εἶνε ὥσάν νὰ βλέπῃς
κακοῦργον ἀθεόφοδον μὲ γελαστὴν τὴν ὄψιν,
μῆλον μὲ χρώματα λαμπρὰ καὶ σαπημένον μέσα.
"ὦ, πῶς τὸ ψεῦδος φαίνεται καλὸθωρον ἀπ' ἔξω !"

ΣΑΥΛΩΚ

Τρεῖς χιλιάδες. Τὸ ποσὸν εἶν' ἀρκετὰ μεγάλην.
Τρεῖς μῆνες ἀπ' τοὺς δώδεκα, ὥστε λοιπὸν ὁ τόκος . .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Λέγε, μὰς θέλεις, Σαυλῶκ χρεώστας σου, ἢ ὄχι ;

ΣΑΥΛΩΚ

Ἀντώνιε, πολλὰς φορὰς, καὶ ὄχι μίαν ἢ δύο,
μ' ἀράδιασε τὰ μύρια ἔς τὴν μέσιν τοῦ Ριάλτου,
ἐμένε καὶ τὰ πλοῦτή μου καὶ τὰ συνθηεῖά μου.

Πλὴν ὅλα τὰ ὑπέφερα κ' ἐσούπαινα, διότι
εἶν' ἡ πολλὴ ὑπομονὴ ὁ κληρὸς τῆς φυλῆς μου.
Μοῦ ὕβρισες τὴν πίστιν μου, βρωμῶσκυλον μὲ εἶπες,
τὸ φόρεμά μου ἔπτυσες,—κ' αὐτὰ μόνον καὶ μόνον
διότι ὠφελήθηκα ἀπὸ τὸ ἰδιόκόν μου.
Ἐν τούτοις, καθὼς φαίνεται, μ' ἔχεις ἀνάγκην τώρα.
Λοιπὸν, τί στέκεσαι ; Ἐμπρός, καὶ μ' ἔρχεσαι καὶ λέγεις :
"Χρήματα θέλω, Σαυλῶκ, καὶ δός μου". Τοῦτο λέγεις.
Ἐσὺ ποῦ μοῦ ἐκένωσες τὰ σάλια σου ἔς τὰ γένεα,
ἐσὺ ὁ ποῦ μ' ἐκλώτισες ἴσάν σκύλον ποῦ τὸν διώχνεις
ἀπ' τὴν αὐλὴν σου, χρήματα γυρεύεις ἀπ' ἐμένα ;
Τί πρέπει τώρα νὰ σοῦ πῶ ; Ν' ἀποκριθῶ δὲν πρέπει :
"Ὁ σκύλος ἔχει χρήματα ; Ποῦ ναῦρη νὰ δανείσῃ
ἔς ἐμένα ὁ βρωμῶσκυλος δουκάτα τρεῖς χιλιάδας ;"
"Ἢ μὲ γυρτὴν τὴν κεφαλὴν, μ' ἀναποσὴν πιασμένην,
σιγὰ σιγὰ καὶ ταπεινὰ, νὰ πῶ μὲ ὕφος σκλάβου :
"Αὐθέντα μου, μὲ ἔπτυσες τὴν περασμένην Τρίτην,
προχθὲς μὲ κατεφρόνησες, τὴν ἄλλην μ' εἶπες σκύλον
ἰδοῦ λοιπὸν, δι' ὄλην σου τὴν τόσῃν καλοσύνην
σοῦ δίδω τόσα δανεικὰ".

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Εἶμαι καλὸς καὶ πάλιν

ὅσα σοῦ εἶπα νὰ ἔς τὴ πῶ, καὶ πάλιν νὰ σὲ πτύσω
καὶ νὰ σοῦ δώσω καὶ κλωτσιαίς. Ἄν θέλῃς νὰ δανείσῃς
τὰ χρήματά σου, δός τα,—ἀλλ' ὄχι ὡς εἰς φίλον
ἀπὸ τὸ στεῖρον μετὰλλον καρπὸν ποτὲ δὲν παίρνει
ὁ φίλος ἀπ' τὸν φίλον του ἔς ἔχθρὸν νὰ τὰ δανείσῃ,
ὥστε νὰ ἔχῃς πρόσωπον ἐὰν χρεωκοπήσῃ
νὰ ἐπιθάλῃς τὴν ποιήνῃ.

ΣΑΥΛΩΚ

Κούταξε πῶς ἀνάπτεις !

Ἐγὼ μ' ἀγάπην ἔρχομαι, θέλω νὰ σ' ἔχω φίλον,
τὰ πάντα ὅσα μ' ἔκαμες διὰ νὰ μ' ἐντροπιάσῃς
νὰ τὰ ξεχάσω, χρήματα νὰ σοῦ δανείσω θέλω
χωρὶς διὰ διάφορον νὰ πάρω οὔτε ἄσπρον,
κ' οὔτε μ' ἄκοις ! Κακία μου δὲν εἶν' αὐτὸ.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Ὅα ἦτον

μεγάλῃ καλοσύνη σου.

ΣΑΥΛΩΚ

Αὐτὴν τὴν καλοσύνην

Ὅα σοῦ τὴν κάμω. Κόπιασε ἔς τὸν συμβολαιογράφον
νὰ γείνη τὸ συμβόλαιον καὶ νὰ μοῦ τὸ σφραγίσῃ.
Καὶ χάρην ἀστεϊότητος, ἐὰν δὲν μοῦ πληρώσῃς
τὴν δείνα μέραν τοῦ μηνὸς καὶ εἰς τὸ τάδε μέρος
τόσον ποσόν, ὅπως ὅα πῆ τὸ συμφωνητικόν μας,
ἄς ὀρισθῇ ὡς πρόστιμον κ' ἀντίποινον, νὰ παίρνω
μῖαν λίτραν ἀπ' τὸ κρέας σου, ποῦ κατ' ἀρέσκειάν μου
ἐπάνω ἀπ' τὸ σῶμά σου ἐγὼ νὰ σοῦ τὴν κόψω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πάγει καλά. Τὴν δέχομαι αὐτὴν τὴν συμφωνίαν,
ὅα λέγω δὲ εἰς τὸ ἐξῆς πῶς ἔχει ὁ Ἐβραῖος
μεγάλῃν ἀγαθότητα.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Δὲν θέλω δι' ἐμένα

νὰ βάλῃς εἰς συμβόλαιον παρόμοιον σφραγίδα.
Καλλίτερα τὰ πράγματα νὰ μένουν ὅπως ἦσαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Τί φόβον ἔχεις, ἄνθρωπε ; Ἐννοία σου ! Δὲν θὰ χάσω.
Εἰς δύο μῆνας,—δηλαδὴ ἕνα περὶπου μῆνα
πρὶν λήξῃ τὸ συμβόλαιον,—προσμένω νὰ μοῦ ἐμβου
χρήματα τρεῖς φορὰς τριπλὰ ἀπ' ὅσα μὰς δανείζει.

ΣΑΥΛΩΚ

ὦ πατριάρχα Ἀβραάμ ! οἱ Χριστιανοὶ τί εἶναι,
ἂν τόσον δολιεύονται ἔς τὸ ἀναμεταξύ των
ὥστε νὰ ὑποπτεύονται τοὺς στοχαζομένους τῶν ἄλλων !

'Πέ μου, νά ζῆς : Ὑπόθεσε ὅτι δὲν μὲ πληρόνει' ἀν' ἀπαιτήσω τὴν ποιήν, εἰς τί θά μ' ὠφελήσῃ ; Μιὰ λίτρα σάκχ' ἀνθρώπινη, ἀπ' ἀνθρώπων κομμένη, δὲν εἶναι τόσον χρήσιμη οὔτε ἀξίζει τόσον ὅσον τὸ κρέας τοῦ βωδίου, τοῦ τράγου, τοῦ προβάτου ! Ἐγὼ τὸ κάμνω χάριν τοῦ καὶ ὡς φίλης δεῖγμα. Ἄν ἀγαπᾷ, πάγει καλά, — ἀν' ὄχι, χαιρετῶ σε, ἀλλ' ὅμως τὴν φίλιαν μου μὴ τὴν παρεξηγήτε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Ναί, Σαυλώκ' τ' ὁμόλογον θά σοῦ τὸ ὑπογράψω.

ΣΑΥΛΩΚ

Ἐνταμόνομεθα λοιπὸν 'ς τὸν συμβολαιογράφον. Ἐπεὶ τοῦ ἐσὺ τὸ ἔγγραφο νά γράψῃ τὸ ἀστείον, ἐγὼ δὲ 'πίγω 'ς τὸ σακί νά βάλω τὰ δουκᾶτα. . . Κι' ἀμέσως σᾶς ἐπρόφρασα.

(Ἐξέρχεται).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Αὐτὸς ὁ Ἰουδαῖος

θὰ χριστιανεύσῃ ! Τὸ γυρᾶ 'ς τὴν ἀγαθοεργίαν.

ΒΑΣΑΝΙΟΣ

Φοβοῦ τὴν ἀγαθότητα ἀπὸ ψυχὴν ἀχρείαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Πηγαίνωμεν καὶ μὴ φοβοῦ ! Δυὸ μῆνες πρὶν περάσουν, πρὶν λήξ' ἡ προθεσμία του, τὰ πλοιά μου θὰ φθάσουν.

(Τὰ πλοία τοῦ Ἀντωνίου δὲν ἔφθασαν ἐγκαίρως. Ἄπ' ἐναντίας διεδόθη ἡ φήμη τῶν ἀλλεπαλλήλων ναυαγίων των. Ὁ ἔμπορος τῆς Βενετίας καταστραφείς δὲν δύναται νά ἐξοφλήσῃ τὸ ὁμόλογον κατὰ τὴν λήξιν του, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἀπαιτεῖ τὸ συμφωνηθὲν πρόστιμον. Ἐν τῷ μεταξύ τὴν μὲν θυγατέρα αὐτοῦ Γεσίκαν' ἔκλεψεν ὁ Χριστιανὸς Ἀορένσος, ἡ δὲ Πορκία ἐγένετο σύζυγος τοῦ Βασανίου. Ἡ μεταξύ Ἀντωνίου καὶ Σαυλώκ ὑπόθεσις διακάζεται ἐνώπιον τοῦ Δόγη. Ἡ Πορκία, ἐν ἀουρία τοῦ Βασανίου μεταμφιεσθεῖσα εἰς δικαστὴν (μετὰ τῆς θαλαμηπόλου αὐτῆς Νερίσας ἐπὶ τὸ σῆμα γραμματέως), παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἀναλαμβάνει τὸ ἔργον τοῦ κριτοῦ. Ταῦτα διαδραματίζονται ἐν τῇ ἐπομένῃ σκηνῇ).

Δ. ΒΙΚΕΛΛΑΣ.

[Ἐπειτα τὸ τέλος].

Ο ΠΑΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ

[Μυθιστορία Δ. Ἀλεβύ. — Μετάφρασις Π. Γ. Φέριμου].

Συνέχεια ἰδὲ σελ. 419.

Η'

Τρεῖς ἐβδομάδες παρήλθον. Ὁ Ἰωάννης τὴν ἐπιούσαν ὀφείλει νά ἀπέλθῃ μετὰ τοῦ συντάγματος του εἰς τὰ διὰ πυρῶν γυμνάσια, μέλλει ἤδη νά ἐπαναλάβῃ τὸν στρατιωτικὸν του βίον, δέκα μὲν ἡμέρας καταναλωθησομένης εἰς σταθμούς κατὰ τὴν ἀνοδὸν καὶ τὴν κάθοδον καὶ ἑτέρας δέκα ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ παρὰ τὸ δάσος τῆς Αὐρηλίας. Θὰ ἐπανέλθῃ δὲ τὸ σύνταγμα εἰς Σουβινὴν τὴν δεκάτην Αὐγούστου.

Δὲν εἶνε πλέον ὁ Ἰωάννης ἡρεμὸς, δὲν εἶνε

πλέον ὁ Ἰωάννης εὐτυχής. Τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του ταύτης τὴν βλέπει προσεγγίζουσιν ἀδελμονῶν ἅμα καὶ φρίττων. . . Ἀδελμονῶν μὲν διότι ὑπομένει ἀληθὲς μαρτύριον καὶ σπεύδει νά ἀπαλλαχθῇ. . . φρίττων δέ, διότι κατὰ τὸ εἰκοσάημερον τοῦτο μὴ βλέπων ἐκείνην, μὴ ὀμιλῶν πρὸς ἐκείνην, τέλος ἄνευ ἐκείνης τί θὰ γείνη ; Ἐκείνη δὲ εἶνε ἡ Μπεττίνα ! καὶ τὴν λατρεῖ !

Ἀπὸ τότε ; Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης συναντήσεως τὸν Μάτιον, ἐν τῷ κηπαρίῳ τοῦ ἐφημερίου ! Καὶ αὕτη μὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια ! Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης παλαίει καὶ μάχεται κατὰ τῆς ἀληθείας ταύτης, νομίζων ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Μπεττίναν ἀπὸ τῆς ἡμέρας μόνον καθ' ἣν φαιδρῶς συνδιελέγοντο καὶ φιλικώτατα ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ κυανοῦ ἀνακλίντρου παρὰ τὸ παράθυρον, καὶ ἐξακολουθοῦσα νά λαλῇ, διεσκέδαζε διευθετοῦσα τὴν ἐσθῆτά τῆς πλαγγόνος τῆς Μπέλλας, ἣν ὑπὸ τινὰ ἔδραν ἀμελῶς κειμένην ἔκυψε καὶ ἔλαβε μηχανικῶς.

Πῶς ἐπῆλθεν εἰς τὴν μίς Πέρισιβαλ νά τῷ εἴπῃ περὶ τῶν δύο νεανίδων, ἅς θὰ ἠδύνατο νά νυμφευθῇ ; Καὶ ὑπὸ τῆς ἐρωτήσεως δὲ ταύτης οὐδόλως ἐταράχθη, ἀποκριθεὶς ὅτι οὐδεμίαν πρὸς τὸν γάμον ἠσθάνετο κλίσειν, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἡ μετὰ τῶν δύο ἐκείνων νεανίδων συνάντησις του οὐδεμίαν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν συγκινήσειν, οὐδεμίαν ταραχὴν. Καὶ λέγων μὲν ταῦτα ἐμειδία, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς δὲν ἐμειδία πλέον, αἴφνης καὶ διὰ μιᾶς λαμβάνων πείραν τῶν συγκινήσεων ἐκείνων καὶ τῆς ταραχῆς. Δὲν ἠπατάτο δὲ ἀλλ' ἔλαβε πλήρη γνῶσιν τοῦ τραύματός του, ὅπερ τῷ εἶχε κατενεχθῆ κατὰ καρδία.

Ἄλλὰ δὲν ἀηληπίσθη. Ἐκείνην μάλιστα τὴν ἡμέραν ἀπερχόμενος ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν : « Δὲν λέγω ὄχι, εἶνε σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα, σπουδαιότατον, ἀλλὰ θὰ σωθῶ ». Ἀνεζήτει δὲ δικαιοσύνην τινὰ τῆς μορίας του, ἀποδίδων αὐτὴν εἰς τὰς περιστάσεις. Ἡ ἐρασιμωτάτη ἐκείνη νεᾶνις ἀπὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν ἀνῆκεν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον. Πῶς λοιπὸν νά ἀντισταθῇ κατὰ τοιοῦτου πειρασμοῦ ; Ἐμέθυσεν ὑπὸ τῶν θελγῆτρων αὐτῆς, ὑπὸ τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους. Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ὅμως εἴκοσι ψυχὰι ἔμελλον νά ἔλθωσιν εἰς τὸν πύργον, καὶ θὰ ἔληγεν ἡ κινδυνώδης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης οἰκειότης. Θὰ ἐλάμβανε θάρρος, θ' ἀπεμακρύνετο, θὰ ἐχάνετο μεταξὺ τοῦ πλήθους, θὰ ἔβλεπε τὴν Μπεττίναν οὐχὶ τόσον συνεχῶς, οὐχὶ τόσον πλησίον. . . Νά παύσῃ βλέπων αὐτὴν, ὦ ! τοῦτο οὐδὲ κἂν ἠδύνατο νά το φαντασθῇ. Ἦθελε νά διαμεινῇ φίλος τῆς Μπεττίνας, ἀφ' οὗ φίλος τῆς μόνον ἠδύνατο νά εἶνε : διότι ἦτο καὶ ἄλλη τις σκέψις, ἣτις δὲν ἠδύνατο νά χωρήσῃ εἰς τὸν νοῦν τοῦ